

LBRIS

We know
books

O'Neil Herego

**COMPOZIȚIE
PENTRU
LORENA**

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

“Mar’șicooo, pe unde prescura mă-tii te-ai băgat?”

Lorena întoarse instinctiv capul spre bărbatul blonziușters și neras, care punea pompa la loc, după ce umpluse rezervorul Daciei vechi, cu număr de Vaslui. *Doamne, parcă am auzit glasul lui nea Vasile!* Își scuipă în sân de trei ori, să alunge strigoi copilăriei. Pe moment, chiar uitase că n-o mai chema demult Maricica. De când intrase la liceul „Negruzzi” în Iași, spusese tuturor să o strige Lorena. Ba chiar și pe dirigintă o rugase să le comunice și celorlalți profesori s-o strige tot așa la catalog. Apoi, la majorat, făcuse de una singură toate demersurile necesare - la judecătorie, la starea civilă, la notariat și la alte alea să-și schimbe numele și în acte.

“Ce strigi așa, nici la WC nu mai pot să merg?!” țipă la rândul ei Maricica cea căutată, o blonduță slabă, la vreo 11 ani, tocmai ieșită din localul stației mestecând și mânjită cu ciocolată la guriță.

Un scârțâit puternic de frâne, ca un țipăt de saxofon turbat, întrerupse reveria Lorenei în dimineața călduroasă de primăvară, dar și partitura monotonă de buciume, interpretată de automobilele în rulaj pe Centura bucureșteană. Un Mercedes sport alb opri, învăluit în fumul anvelopelor suprasolicitate. Trecuse de stația Rompetrol. Intră în marșarier, cu avariile puse, viteză înapoi și... stop brusc, chiar în dreptul blondei statuare, îmbrăcată decent, într-o rochiță ușoară cu imprimeu floral, ce se oprea la o palmă și jumate peste genunchi.

“Domnișoară, vă rog, puteți să-mi dați niște lămuriri?”

Tânăra se apropie de fereastra deschisă, dar nu apucă să zică ceva, căci bărbatul grizonat, cu ochi albastru-otel și cu o alură încă sportivă în tricoul Lacoste bleu, mulat pe pectorali, o întreabă:

“Tu ești Lorena?”

“Da,” zise ea, ușor surprinsă auzindu-si numele rostit de necunoscut.

“Mi-a spus Nelu că s-ar putea să te găsească în zona asta. Haide, urcă!”

“Care Nelu?”

“Comisarul Chirtoacă.”

În timp ce rosti cuvintele, se întinse și deschise ușa, pentru a-i ușura femeii intrarea în mașină. Lorena se așeză cu eleganță pe scaunul confortabil din piele ivoar, rotindu-și picioarele lungi într-o semipiruetă, ceea ce pusese în evidență și o frumoasă pereche de sandale roșii, cu toc decent, de 7 cm. Pielea scaunelor și bordul imitând lemnul de palisandru

creau o atmosferă retro. Tradiționalul se oprise însă aici, deoarece un ecran mare, digital, pe care apăreau toate datele necesare unei conduceri sigure până și a unui avion, releva că acesta era un Mercedes de ultimul tip din clasa lui.

“Nu arăți deloc...”

“Ca o târfă?” completă râzând femeia. “Ei, *nimic din ce vezi în lume nu e ceea ce pare*. Dumneavoastră?”

“Eu sunt Armand, spuse bărbatul în timp ce accelera. Îi întinse mâna (dreapta, normal!), ca pentru a face cunoștință protocolar. Conducea sportiv, cu o mână pe volan și una pe schimbător, apăsând accelerația și schimbând viteza de fiecare dată când mașina din față, atenționată de flashurile Mercedesului, trecea pe prima bandă.

“Și îl cunoașteți pe domnul Nelu...,” lăsă femeia propoziția în aer pentru a-l face pe clientul de lângă ea să continue, în timp ce ea punea picior peste picior, așezându-se mai confortabil în fotoliul, astfel încât priveliștea oferită să fie cât mai atrăgătoare.

“Îl cunosc pe domnul comisar Chirtoacă de la niște vizite pe care le-am avut în sector, în zona peste care e șef. De fiecare dată s-a achitat foarte bine de sarcini și a făcut ca totul să meargă uns. Are un viitor frumos băiatul ăsta dacă o ține tot așa,” spuse Armand.

“Da, este un tip foarte OK, știe cum să-și facă treaba și este și bun la suflet. Are grijă de tot ce mișcă în zona lui și nu-i trimite doar pe polițiștii mai mici pe teren, ci iese și el, zilnic, să dea ture să se convingă că nu-s probleme.

Întorcându-și privirea spre fereastră, unde peisajul defila

cu 120 la oră, gândul Lorenei zbură înfinit mai rapid spre momentul în care îl cunoscuse pe polițist. Își aminti cum intrase ea în biroul comisarului Jan Chirtoacă în urmă cu doi ani și, fără nicio rețineră sau temere, îi spusese:

“Domnule comisar, pot să vă rețin vreun sfert de oră după program?”

Ușor surprins de abordarea frontală, polițistul o privise mai atent pe tânăra din fața lui - blondă naturală, cu onduleuri lungi, ale căror vârfuri aproape îi atingeau sânii obraznici - și o întrebase, cu un glas voit sec:

“Dar ce problemă ai, care nu se poate discuta aici?”

“E o problemă personală mai delicată, nu pot să o spun aici, nu m-aș simți bine.”

“Mmmda. Bun, hai să ne vedem la șase, la *Rapid*, o cafea la două străzi mai încolo, spre capăt, nu spre centru. Ești din cartier? O știi?”

“Nu, dar o să mă descurc, nu-i nicio problemă,” zisese Lorena și ieșise din biroul șefului Secției 5.

Se interesase din timp, pe la cunoștințe, vecini, foste colege de facultate, cărei Secției de poliție îi revenea responsabilitatea pentru o anumită zonă de Centură. Făcuse de mai multe ori înconjurul Bucureștiului, special pentru a vedea cu ochii ei care ar fi un loc mai bun, cu posibil vad, pentru meseria pe care se hotărâse să o înceapă, la 26 de ani, după ce terminase o facultate și un masterat, luate cu brio.

Persoană pragmatică, dar cu o istorie sexuală zbuciumată, decizia i se profilase ca unică alegere, după ce, la toate interviurile la care participase pentru un job,

toți patronii firmelor respective sau șefii de la HR încheiau, ca ultim test, cu o invitație la pat.

Acum, nu că asta ar fi fost un capăt de țară - Lorena își începuse viața sexuală la 14 ani, violată nemilos de nenea Vasile, șofer de meserie și unchi de-al doilea din partea mamei. În plus, se cola perfect pe antecedentele ei, de hărțuieli perpetue suportate din partea băieților, dintr-antâia până-n a douășpea, doar era o fată fără tată și nu aveau nicio temere.

Totuși, ea sperase că urcarea pe treptele carierei să-i uzeze mai mult creierul decât genunchii și nu ar fi vrut ca eventuala ei dexteritate la *blow-job* să-i umbrească alte calități, cum ar fi cele intelectuale. Lorena avea aceste idei preconcepute, că pregătirea și intelectul ar trebui să primeze la obținerea unui adevărat-job.

Se părea însă, că trecutul ei de copil părăsit o urmărea și toate șansele pe care și le construise, cu mintea și ambiția ei, nu contau.

Sexul devenea singura opțiune și, în același timp, răzbunarea ei pe sine. Probabil că avea ea vreo vină, ceva, ce declanșa numai manifestări primare în bărbați! Doar și unchiul Vasile îi zisese - și repetase de fiecare dată - când o viola: „tu ești de vină, fă! Tu, fă, și ochii tăi! Și cum te mai fâțâi...” și apoi porcării zoioase. De fiecare dată după ce termina, când se încheia la șliț, nu uita să-i zică: „ce bună ai fi de Centură! Acolo-i locul tău!”

Găsirea cafenelei indicate de comisar nu îi ridicase nicio dificultate Lorenei, așa că la șase fără un sfert se instalase

în scaunul de plastic mulat, comanda o apă și o cafea și îl aștepta pe domnul șef. La șase fix, acesta își făcuse apariția și dintr-o singură privire o găsi pe blondă, la masa din fundul localului. Îi făcuse semn să nu se ridice și se așezase pe scaunul de lângă ea, intrând abrupt în subiect:

“Spune, despre ce e vorba?”

“Domnule comisar, vreau să vă rog ceva foarte important pentru mine, care poate o să vă surprindă, dar vă rog să-mi acordați înțelegerea dumneavoastră și să nu mă refuzați din prima.”

Și așa, Lorena începuse cu povestea ei - absolvirea ASE-ului, masteratul, interviurile și invariabila lor încheiere, ba chiar și întâmplarea cu nenea Vasile. În încheiere, spusese:

“Așa mi-am dat seama că, de fapt, toți bărbații vor sex înainte de toate, deci m-am gândit că cea mai bună strategie profesională ar fi chiar asta: să ofer oamenilor ce vor!”

Obrajii polițistului, cu tentă de bronz original, se înroșiseră ca la comandă, iar sprâncenele lui groase, aproape unite, ziceai că au ajuns la mijlocul frunții prea puțin înalte.

Nu îi dăduse răgaz acestuia să intervină sau să reflecteze la subiect și trecuse la atac frontal.

“M-am gândit, însă, că nimeni nu poate reuși în niciun *biznis* de unul singur, pentru că *unde-i unul, nu-i putere/ unde-s doi puterea crește* și afacerea sporește, cum zice proverbul.”

Zâmbise cu subînțeles și, netulburată de figura șocată din fața ei, continuase.

“Vreau să vă rog să îmi acordați încrederea și protecția

dumneavoastră, să nu întâmpin dificultăți în stabilirea bazei mele lângă stația Rompetrol de pe Centură și nici eventuale atacuri fizice de la patronii altor fete de pe traseu.”

Comisarul Chirtoacă rămăsese cu gura căscată la auzirea acestei propuneri de a deveni, practic, peștele blondei, expusă într-un limbaj atât de tehnic și de elevat de către partenera de dialog. Deschisese gura ca... peștele, dar pe uscat, însă - asemenea omologului acvatic - nu emisese niciun sunet, așa că Lorena intervenise cu o nouă rafală:

“Desigur, eu vă voi fi recunoscătoare de câte ori veți cere și cum veți dori! Iar discreția mea este una deplină, vă puteți baza pe asta.”

“Hkhmmmkh,” mârâise polițistul ca prim răspuns. Ochii i se măriseră, dar dansau stânga-dreapta, iar privirea îi era difuză, parcă nu se putea focaliza, de la năuceala provocată de tupeul femeii. Aceasta era sporită exponențial de înfățișarea ei, de căldura, de parfumul și de magnetismul care emanau din făptura din fața sa.

“Lasă-mă să mă mai gândesc... îmi dai numărul de telefon,” îl auzise spunând, cu o figură de parcă nu-și credea nici el urechilor că nu o refuzase fără comentarii.

Blonda știuse că bătaia era câștigată dacă i-a luat numărul de telefon. Încercarea bărbatului de a părea cât mai stăpân pe situație și de a arăta că decizia sa va fi serios cântărită era o fațădă prea transparentă pentru Lorena, care jubila în interior. Îi dăduse un bilețel cu numărul ei, scris la repezeală, și-l rugase:

“Îmi puteți da un bip? Să fim siguri că n-am greșit eu

Puțin mai târziu, după ce se despărțise de el, îl salvase în agendă: Înger păzitor. Chiar merita. Iar așa, nu implica nici nume, nici funcție, și oricine i s-ar fi uitat prin telefon, n-ar fi înțeles mare lucru.

Toată scena îi străfulgerase prin fața ochilor atunci când bărbatul grizonat alături de care urcase în mașină pomenise numele comisarului, iar ea se simțise datoare să spună câteva cuvinte. În mod evident, nu putea să-i mărturisească noului client întreg contextul și conținutul raporturilor ei cu comisarul de poliție, dar intuiția ei - verificată încă din copilărie - îi spunea că persoana de lângă ea ar avea capacitatea să-i înțeleagă povestea și resorturile intime care o mănaseră spre alegerea neobișnuită pe care o făcuse.

DOI

Hotelul în apropierea căruia Armand își parcă mașina sport cu trapă transparentă în plafon, s-a dovedit a fi un motel. E adevărat - de trei stele, curat, luminos, cu Wi-Fi și sală de fitness, dar tot motel era. Bărbatul o conduse spre cea mai bună cameră - după cum o recomandase recepționera - la etajul 1, spre capătul coridorului finisat cu mochetă grena și tapet cu modele florale.

Niciuna dintre *colage* nu-i spusese a fi frecventat locația, în cursul numeroaselor ședințe profesionale, cu dezbateri de specialitate sau schimburi de experiențe și know-how pe care le avusese cu fetele. *Oare omu' o mai fi fost pe aici?* se întreba Lorena. Întrebarea era, însă, pur retorică, deoarece pentru blondă răspunsul nu avea nici vreo semnificație și nici însemnătate.

Camera aleasă de client oferea un confort sporit: pe lângă patul necesar, spațiul permitea și loc pentru două fotolii. Între acestea era o măsuță pe care Armand așeză

două sticlute de whisky și o apă minerală, luate din barul existent în minifrigiderul cu care, surprinzător, era dotată camera.

“Bei whisky, nu-i așa?” o întrebă ca și cum era un lucru natural, care nu suferă contrazicere.

“Da, desigur,” răspuse fata, nu foarte entuziast, ea preferând șampania de fapt, dar neavând niciun rost să-i spună clientului aceasta.

“OK, fă-te comodă și bea-ți porția, până fac eu un duș rapid,” spuse Armand, care intrase deja în baia mică. “Sau poate vrei să vii și tu?”

“Nu, mulțumesc, fac după ce ieșiți.”

“Nu fi așa de oficială, poți să-mi zici tu, în definitiv. Că doar nu suntem în ședință la Parlament.”

Totuși, tipul avea ceva autoritar în voce și comportament, care te făcea să nu încerci să-l contrazici sau să i te opui. În situația dată, femeia nu avea vreo problemă, căci nu avea nicio intenție să i se opună - poate doar să fie contra, cum îi șade bine unei profesioniste -, nu dorea decât să-și rotunjească veniturile și să încheie ziua cu bine. Se dezbracă rapid, cu dexteritate, de rochița și de lenjeria intimă din dantelă roșie, asortată și se înfășură în prosopul generos. Bărbatul ieși din duș, frecându-și părul încă ud cu un prosop - ce să vezi! - bleu-ciel.

“E rândul meu acum,” se alintă Lorena cu o tonalitate copilărească, ridicându-se de pe fotoliu și intrând în spațiul plin de aburii lăsați de Armand. Sticluta ei de whisky stătea neatinsă pe măsută.

Nu ieși goală din baie: știa că acoperirea atuurilor sale feminine era mult mai incitantă decât o nuditate fără secrete. De altfel, nu se duse direct la pat, ci se așeză la măsuta la care o aștepta bărbatul. Observase din privirea acestuia că gestul ei de a nu-și consuma băutura, ci de a-l acompania în savurarea whisky-ului, îl impresionase favorabil.

Acesta apucase să-și pună boxerii eleganți - marca YSL, remarcă femeia dintr-o privire. Chiar dacă foarte rapidă și discretă, privirea ei nu putu să nu scaneze, la modul profesionist, și relieful dotărilor pe care boxerii nu le ascundeau, ci dimpotrivă.

Dacă priveliștea oferită de Lorena la ieșirea din baie adusesese un surâs admirativ de la Armand, expresia involuntar apreciativă a blondei accentuase umbra de zâmbet întipărită pe figura lui. Blonda se felicita acum și pentru *indiscreta* radiografie pe care o dedicase orgoliului bărbătesc al clientului.

“Îmi place cum ești,” spuse acesta.

Zâmbetul femeii răspuse firesc remarcii clientului, care comprimase în scurta propoziție toate complimentele pe care Lorena le merita din plin. Intuiția îi spunea că bărbatul acesta este pe deplin capabil să-și găsească și să mânuiască abil cuvintele, dar concizia exprimării însemna că reușise să-l impresioneze.

“Vrei să cer și niște gheață la recepție?” își continuă blonda demonstrația.

“Nu-i nevoie, l-am și terminat, am pus puțină *soda* din frigider,” răspuse bărbatul. Dădu peste cap restul de

whisky, puse paharul gol pe mäsutä și se ridicä în picioare.

Fără să mai aștepte vreun îndemn din partea lui, Lorena îi urmă gestul, expunându-și trupul perfect printr-o mișcare elegantă, care-ți ducea gândul spre o balerină talentată. Distanța de un pas dintre ei se topi instantaneu, femeia lipindu-se goală și fierbinte de bărbatul a cărui dorință, acum vizibilă cu ochiul liber, creștea cu fiecare secundă. Un sărut, cu buze moi, care se abandonau gurii lui, l-a amețit de-a binelea pe Armand, remarcă, printre pleoapele abia întredeschise, Lorena. În același timp, cu mișcări experte, îl ajută să-și abandoneze și ultima piesă de costumație, devenită nu doar nenecesară, ci de-a dreptul obstructivă. Apoi, cu un gest la fel de moale și supus, i-a luat mâna și l-a condus spre pat, cu pași mici, ușori, cu gura nedezipită de cea a lui.

Salteaua generoasă se lăsă primitoare sub greutatea celor două trupuri. Noroc că nu fusese proiectată cu memorie, căci ar fi avut material de povestit pentru un roman, după eforturile la care fusese supusă de activitățile zbuciumate ale tandemului.

“Uaaahhh! A fost... n-am mai simțit așa ceva până acum!” șopti Armand, care zăcea extenuat lângă Lorena, cu o figură care îi trăda din plin satisfacția și plăcerea momentului abia încheiat. “Tu?” îl auzi Lorena, surprinsă de întrebarea cu care nu era obișnuită din partea clienților ei uzuali.

Asta însemna că reușise să-l facă pe bărbatul de lângă ea să treacă de bariera strict profesională dintre client și dama

de consum și să fie privită ca o ființă umană: o femeie cu care te implici reciproc în partida de sex și de ale cărei trăiri chiar ești interesat!

“M-ai surprins,” spuse ea sinceră, dar cu gândul la depășirea statutului ei.

Adăugă, pentru a satisface și mândria bărbatului trecut deja de vârful maturității:

“M-ai obosit mai tare decât toți puștii și tinereii care se dau cocoși și dup-aia, fâs! Se termină ca un chibrit cu măciulia prea mică!” încheie ea, râzând fără vreo urmă de forțare.

Se obișnuise deja să joace diferite roluri în funcție de partenerii cu care presta. Știa - și nu se dădea în lături - să înjure ca un birjar sau, mă rog, ca un TIR-ist contemporan, dar și să vorbească elevat, pentru clienți ca Armand și cei de felul lui: profesori, pictori, scriitori, chiar și academicieni.

Bărbatul se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie, având întipărit pe figură un zâmbet mândru, inconștient, pe care femeia i-l pictase cu pricepere. Stătu mult mai puțin timp de această dată, suprafața de igienizat fiind considerabil mai redusă.

“Mă scuzi și pe mine două minute?” spuse Lorena, deja îndreptându-se spre baie.

“Te rog, normal.”

După un duș scurt, Lorena apăru în ușa băii într-un halat mulat pe corp și cu părul ud în prosopul răsucit cochet în turban. Blonda era la fel de ațățătoare ca în momentul premergător partidei. Armand se opri o secundă din

procesul său de retextilizare, fermecat de magia sexuală pe care o emana femeia. Clătină din cap a negație - gest automat care, aparent, îl ajută să se dezmeticească rapid - și-i spuse, în timp ce își încheia cureaua Gucci la pantalonii lui Levi's sport, de culoare bleu.

“Mai rămâi, odihnește-te și bea-ți liniștită whisky-ul!”

“Mulțumesc, mă voi conforma,” glumi ea într-un fel care simțea că îi este cu totul pe plac bărbatului.

“Ți-am lăsat ce trebuie în noptieră. Spune-mi numărul tău de telefon, să-ți dau un bip, să-l ai și tu pe al meu,” îi spuse Armand. După ce Lorena primi apelul, bărbatul zise, deschizând ușa:

“Ne vom revedea! Sigur. Poate chiar săptămâna viitoare.”

Lorena acționa acum pe pilot automat: când trăsesese sertarul să verifice prezența debitului pentru serviciile prestate, ce-i văzură ochii? Cinci bancnote de câte o sută de euro! *Zăăău?! Cinci sute pentru o oră jumate cu totul, petrecută cu omul?! Așa ceva nu i se mai întâmplase în cariera ei de curtezană pro.*

Înainte de a ieși cu totul, bărbatul îi spuse, pe același ton prevenitor, dar greu de contrazis:

“Cred că nu te superi dacă o să te recomand și unor prieteni de-ai mei, băieți buni - parlamentari, miniștri, prefecti.”

Ziua aceea a fost startul unui salt calitativ în cariera profesională a Lorenei. Contul ei devenea tot mai dolofan și mai rumen, în urma dietei aproape zilnice cu hârtii de diverse culori și inscripționări europene. Despre noii clienți,

il informă și pe comisar, numai că doar din doi în șapte.

Și așa, în mintea ei se născu ideea unei schimbări radicale de statut, cu un *up-grade* implicit: părăsirea Centurii!

TREI

“Pe unde mai umbli, băi fato, de nu te mai văd la locul tău cu zilele?” o întrebă cu gușa clocotind de iritare comisarul Nelu Chirtoacă pe Lorena, ieșind din mașină și apropiindu-se de ea cu pas apăsător. Deși vară, dimineața era cam înnorată, dar curva, probabil în penurie de solicitări *high-class*, revenise pe Centura tradițională pe unde el își făcea turul matinal uzual.

Fără să vrea își văzuse, în geamul mare al benzinăriei, reflecția figurii întunecate, ceea ce-i aduse în minte pansul *Hai că nu arăt chiar a țigan sadea. Curvele alea tâmpite îmi zic Etnicu', numai pentru că le mai arestez! Io nu-s așa de rău ș-al dreaq cum zice ele: eu apăr ordinea. Le bag la mititica doar dacă încalcă ele cuvântul omului legii, care este eu! Păi dacă nu fac ce le spun io?!*

“Am fost foarte ocupată, am apelat la o mulțime de cunoștințe ca să-i găsesc mamei mele un apartament bun și ieftin în Iași, că vrea să se mute din casa veche, acum că

sora mea a crescut și la anul trebuie să aibă și ea camera ei în care să învețe pentru bac,” o auzi pe Lorena, care zisese totul dintr-o suflare.

Nu i se părea prea bucurătoare că îl revede. *Mda, șustelele ei cu lumea bună. Ea le face batârurile, iar ăia îi bagă la muistă mălai în traistă. D-ajuns pentru alea-alea de zise ea. Nu m-a tras în piept până acum, da'... e ceva de nu-mi dă mie bine!*

“Zău? De ce nu m-ai întrebat și pe mine, doar știi că și eu cunosc o grămadă de oameni cu relații și putere,” spuse cu glas tare polițistul, netrădându-și îndoiala că ea îl minte.

“N-am vrut să te deranjez cu nimicurile mele, că doar știu cât ești de ocupat cu toți infractorii și interlopții ăia ai tăi. Vrei să mă vezi mai des?”

A dracului putoare, vrei să faci pe doamna, să te plimbi numa-n lumea baștanilor! Să-i folosești ca să-mi scapi mie, să treci peste capul meu și apoi să mă lași cu ochii în soare ca pe proști!? Nuuu, făăă, stai tu frumos pe Centurică, la pulanu' meu, să faci ce și cum zice nenea polițistu'. Eu sunt legea ta și Dumnezeuul tău! Eu zic, tu faci. Orice! își zise Nelu-comisarul în sinea lui furioasă.

“Vreau să știu că ești în bună stare, dar vreau să știu și ce faci! Asta numa' ca să te pot proteja de toți nebunii și perversii care circulă pe aici și prin tot Bucureștiul, îți dai seama, nu?” motivă ipocrit comisarul. “Așa că, ca să nu mai îmi fac probleme, o să-mi spui de acum încolo, în fiecare zi unde ești și ce faci,” verbaliză tuciuriul planul pe care îl copsese în perioada cât n-o văzuse, astfel încât Lorena să